

Petőcz András

A megtagadott barátság

„Mielőtt a kakas kétszer szólana,
háromszor tagadsz meg engem.
Márk Evangéliuma: 14:30

A Kastélyban üldögél a költő.
Egyedül van, ahogy azt illik.

*Verset ír. Azt képzeli, hogy
ő az a költő, aki az egyedüllétét
könnyedén verssé szublimálja.*

Nem is tudja, mennyire téved.

*Valamikor, valaha nem volt egyedül,
valamikor hozzá tartozott valaki,
aki ma már nem tartozik hozzá.*

A Kastélyban a kandalló előtt
üldögél a magányos költő.

*Hiába is kérdezi egykori társát,
aki valami idegen tér lakója lett:
nem hallhatja a költő kérdéseit.*

Nem tudunk semmit.

*Üldögél a költő a kastélyszobában,
arra gondol, hogy talán egyszer majd
szóba áll vele ő, aki valaha-vele-együtt.*

A Kastélyban ott ül a kandalló előtt.
A költő. Egyedül van, ahogy azt illik.

*Néha-néha elbóbiskol. Ilyenkor egykori,
soha-nem-volt barátjáról álmodik, aki
megtagadta őt, megtagadta a barátságát.*

Semmit sem tudhatunk, soha.

*Háromszor tagadta meg őt, aki megtagadta,
háromszor fordította el tőle arcát a barátja,
aki valaha-vele-együtt, akivel egykoron.*

*A Kastélyban a költő, a kandalló előtt,
figyeli a tűz örökkön tartó ropogását.*

*A kandallóban a tűz valamiképpen mindig
ott van, a Kastélyban a költő örökké ott
üldögél, és csak táplálja saját szomorúságát.*

Soha, semmi, semmikor nem tudható.

*Elrejti arcát az, aki növelni akarja haragját,
mert aki megtagad, szégyenében nem bocsát
meg soha, semmiféle körülmények között.*

*A Kastélyban üldögél a költő.
Egyedül van, ahogy azt illik.*

A költő, a macska, valamint annak bundája

*A Kastély, a Kastély, Kastély!
Hűvös szél áramlik mindenhol.*

*A macska a kandalló előtt.
Mozdulatlan, szinte halott.
A költő verset ír.*

Mindez álom. Valóság nincsen.

*Valami test majdnem átlátszóan.
Lebeg, lebeg, lebeg. Senkinek
nem kell. Nem őrzi senki.*

*A Kastély, a Kastély. Üres falak.
Hideg szél, zárt ablakokon át.
Ki az, aki itt marad örökre?*

*Ki az, aki valamit megőriz
mindabból, ami itt, valaha?*

Nincs az az ólomkatona, akire igen.

*Valami állandóság, megbízhatóság.
Valami, ami a képzeletnél is szilárdabb.
Valami, amiben elmerülni jó.*

*A Kastélyban üres falak. Nedvesség
csorog alá, mintha megsápadt arcon.*

*A költő ölében fekete macska fekszik.
Talán ha dorombol. A költő játékos ujjai
a macska bundájában melegednek.*

Mindez a múlt. Ólomkatona őrt áll.

*A költő nincs, a macska bundája sincsen.
Csak az érzés. A fekete macska bundája
érintésének érzése a költő tétova ujjáiban.*

*A Kastély, a Kastély, Kastély!
Hűvös szél áramlik a fehér falakból.*